

I la força de la raó?

Sovint els subcapitostos de Barcelona han argumentat, aparentment en contra dels capitostos de Madrid, que “Nosaltres no volem pas utilitzar la raó de la força!”.

A falta que algú m’ho faci veure diferentment, no considero que aquesta renúncia-no-demanda dels dirigents processistes influeixi gaire sobre la prepotència d’uns dirigents de Madrid/Castilla/ Estado-Español (“Endarrere aquesta gent, tan ufana i tan superba!”) que saben molt bé que de 1714 ençà són ells els que tenen totalment el monopoli de la força.

Queda per un altre ocasió aclarir el que aquí ningú pregunta als actuals dirigents (com ningú els hi preguntava res que pogués incomodar-los, exemple de la “democràcia d’alta qualitat” imperant): què entenen per “força” quan hi renunciem. Avanço que considero que aquest argument afebleix als catalans (es sigui català bé per família o bé per elecció voluntària).

Però el més greu és que cap de les vegades en que els he sentit dir que “No volem exercir la raó de la força” no han afegit a continuació el que considero seria el complement lògic “... perquè nosaltres, els catalans, tenim la força de la raó”.

Que no diguin aquesta segona part conseqüència gairebé inevitable de la primera part, per a mi confirma que els nostres dirigents actuals estan imposant a la nostra mobilització massiva una orientació general que ens fa perdre la força de la raó ja que silencien el que considero és la font de la nostra força i el que fa que de nou estiguem dempeus: els nostres més de mil anys d’història com a País/Poble/Nació/Estat Europeu.

I vull subratllar que aquest silenci suïcida el tradueixen en dos eixos centrals:

1) “Volem la independència, i això és una qüestió política a la que Madrid no contesta políticament”, quan en realitat el que jo vull i considero que els catalans volem, és RECUPE-
RAR LA LLIBERTAT. I això no és només “una qüestió política” sinó que és una qüestió vital i de dignitat que, lògicament, adopta formes polítiques, i que també té conseqüències econòmiques, però que en absolut és simplement “una qüestió política” ni, encara menys, “una qüestió econòmica”;

i 2) “Hem d’elaborar una NOVA Constitució per a una NOVA República Catalana que sigui un NOU Estat d’Europa”, és a dir, TOT NOU quan en realitat nosaltres, gràcies a una trentena de generacions d’avantpassats lliures, som l’únic poble europeu que **ja tenim les nostres Constitucions Catalanes** (que cal començar a aplicar i a actualitzar), que **ja som una República del Principat de Catalunya** ocupada, militarment i civil, fa 303 anys (que cal alliberar), i que **som un dels Estats Europeus més antics**, el primer Constitucional i el més poderós durant diversos segles. I, lògicament, **volem tornar a ser en els mapamundis, com hi érem fins 1714**.

Espero que explicant una escena que he viscut moltes vegades quedi clar que **es tracta de dues orientacions radicalment diferents**: l’orientació oficial és anti-catalana mentre que l’orientació que jo proposo és catalana. L’escena es pot resumir així:

Si jo fos un no-català i el que m'arriba és la imatge que l'enfocament aquí oficial transmet (i que Madrid, complint la seva obligació, lògicament manipula i augmenta titllant-nos a cada moment de “separatistas”, “secesionistas”, “segregacionistas”, “golpistas”, “insurgentes”, “tumultuarios”, “sediciosos”, “rebeldes”, “traidores”, “facciosos”, “insurrectos”, etc.):

“Cuatro provincias españolas, precisamente las más ricas, descontentas con el trato fiscal que reciben, quieren marcharse rompiendo con 550 años de unidad, però Madrid se lo impide no dejándoles ejercer un ‘derecho a decidir’ que resulta que ni siquiera existe en el derecho internacional”,

molt probablement la meva reacció -sobretot si fos una persona solidària o d'esquerres o anti-discriminació o simplement sensible- seria: “Estos catalanes insolidarios... ¡que se fastidien!”, i recolzaria, o com a mínim acceptaria bàsicament, l'actuació de “las autoridades españolas, que defienden la multisecular convivencia y unión de la Patria común”.

Si jo fos un no-català i el que m'arribés fos la imatge que considero correspon a la realitat profunda que explica les massives mobilitzacions (manifestacions, votacions, concerts,...) del poble català:

“El pueblo más libre de Europa y que desde el siglo X hasta 1714 fue un país/estado independiente, de nuevo (ya que “Hay que bombardear Barcelona cada 50 años para mantener Cataluña controlada”) quiere recuperar su libertad restableciendo su Derecho Catalán, sus Constituciones Catalanas y las Instituciones de Gobierno Catalanas que ya tenía”,

molt probablement la meva reacció seria de simpatia i o bé recolzaria les mobilitzacions actuals, o bé com a mínim les respectaria. I quedarien aïllats aquells que -en castellà, en català, en anglès o en la llengua que sigui- s'atreuissin a dir el que en realitat ja estan fent: “Queremos que el pueblo catalán siga sometido, espoliarle no sólo riqueza sino todo lo que se deje robar, hasta acabar de terminar con ellos como pueblo diferente, es decir, hasta culminar el genocidio que les estamos aplicando desde antes de 1714”.

L'orientació catalana que aquí exposo (i que cal explicar de milers de formes distintes i complementàries) és una expressió de la força de la raó.

I aquesta força de la raó permetria no només eixamplar considerablement la nostra base a partir d'un pal de paller clarament català, condició *sine qua non*, sinó que passaria el que mai diuen buscar els dirigents que tan insisteixen en que “cal eixamplar la base” (i que fan concessions genocides, com el bilingüisme, que aconseguen justament el contrari): que simultàniament també es reduiria enormement la base d'ells!

Lògicament, aquesta orientació des del Punt de Vista Català implicaria també en tots els altres àmbits conductes molt diferents a les que estan tenint els nostres dirigents actuals. Per exemple, en les seves declaracions defensives davant de “los jueces titulados en Derecho estadoespañol” que formen part de “los tribunales de justicia castellano/estadoespañola” que apliquen la, a casa nostra, triplement il·legal “Constitución Española de 1978”, important component del “Estado de Derecho de conquista por el Reino de Castilla/España” que patim fa més de tres segles. Però això queda per un altre dia.

Per cert: suggeriments per enfortir el Punt de Vista Català i fer-ne altres aplicacions?

Barcelona, 12 de febrer de 2018

Lluís Botinas, impulsor de LA GOTA CATALANA   lagotacatalana@gmail.com